

ander aanzien en is ze bereid te gaan, te meer nog, nu een kans geboden wordt haar schuld af te doen op zulk een gemak'lijke wijze, want al te nauwgezet is 't niet geschied, ze weet het heel goed. En nu kan ook dat eindigen.

„Goddank!” — zucht ze. — — —

Twee dagen later schreit Eva bij haar allerbeste vriendin.

„De ellende vergroot met den dag!” — klaagt ze — „Nu nog een verpleegster óók! Was ik toch maar sterker, mon Dieu, 't is toch mijn schuld niet!”

En ze is bedroefd over de bijzaken, geen tranen sparend voor de diep droeve hoofdzaak: het groot verlies, dat hen allen te wachten staat, of den lijdensweg die voor haar oogen wordt afgelegd.

't Kan nog jaren zoo blijven, niet waar?”

„Och, tering is een kwestie van langen duur,” — men geeft haar gelijk — „o zeker, er zijn voorbeelden van vijf, zes jaren, en langer, wel menschen, die hun leven lang zoo iets teringachtigs hebben. Ge moet nu niet het ergste denken!”

Eva laat zich gaarne troosten. Haar wereldje heeft te groote aantrek'lijkheid om, wie weet jaren, aan een ziekbed te zijn. Dáárvoor is zij te fijngevoelend, ze kan geen leed zien.

Goddank, dat er menschen zijn, zooals die mevrouw Reeze. Hun gevoel schijnt wel verhard.

„Hebt ge een lieve verpleegster, Eva?”

Eva lacht nog met tranen op de wangen.

„Och!” — zegt ze — „'t Is haast een onmoog'lijk menschje, zóó gewoontjes en ongeveer zes modes ten achter; bepaald grappig. — Maar Henri heeft veel met haar op, zoo 't schijnt, en, enfin, als ze haar werk maar doet.”

„Is ze dan niet in costume?”

„Nee!”

„Mijn hemel! — Me dunkt, hoe naar een ziekbed ook is, — maar een verpleegster in dat eigenaardig toilet geeft zoo iets.... enfin... gedistingeerds... 't behoort nu eenmaal tot den „bon ton”. — Ik zou nooit anders willen.”

„'k Vind het ook, maar de dokter stelde haar voor en Henri wil niet altijd iemand bij zich hebben. En 'k heb er vrede mee, want onze vrijheid is anders totaal weg!”

Als mevrouw Reeze voor 't eerst aan zijn ziekbed staat, is ze ontsteld over de verwoesting in dien betrekkelijk korten tijd, maar ze weet zich zeer goed te beheerschen en hoe nauwkeurig hij haar bespieden moge, haar gelaat zegt hem niets.

Ze heeft met Eva kennis gemaakt en, getrouw aan zijn woord, bracht de dokter haar persoonlijk. Geen tien minuten later is ze ontdaan van hoed en mantel en in 't vertrek bezig. Ze informeert of hij gemakkelijk ligt.

„Nu 't kan wel beter!”

En als ze hem flink en handig terecht legt en de kussens schudt en schikt, is hij gelukkig en voldaan.

De tijd van haar verblijf wordt nu geregeld en bepaalt zich tot eenige uren